

๙

บทสวดมนต์ภาวนา

รับพุทธศักราช ๒๕๖๒

ปีใหม่ชีวิตใหม่ “ทำในใจให้ถูกต้อง”

BIA

๙ บทสวดมนต์ภาวนาข้ามปี

รับพุทธศักราช ๒๕๖๒

“ปีใหม่ ชีวิตใหม่... ทำในใจให้ถูกต้อง”

คำบูชาพระรัตนตรัย

ตามแบบเก่าในสวดมนต์ฉบับหลวง

(นำ) **อะระหัง (รับ) สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะวา,**

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิง
ทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

พุทธัง ภาวะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

(นำ) **สวากขาโต (รับ) ภาวะวะตา ัมโม,**

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว ;

ัมมัง นมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

(นำ) **สุปะฏิปันโน (รับ) ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,**
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว ;
สังฆัง นามามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

หน้า 7

ปุพพภาคนมการ

[(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภาคะวะโต ปุพพะภาคะนมะการัง กะโรมะ เส.]
ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงเริ่มต้นสวดนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าเถิด.

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น ;

อะระหะโต,

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ;

สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(๓ ครั้ง)

สังเวคปริกิตตนปาฐะ

[(นำ) หันทะ มะยัง สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัง ภาณามะ เส.]

อิระ ตะถาคะโต โลก อุปันโน,

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ในโลกนี้ ;

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

เป็นผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก,

และพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์ ;

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก,

เป็นเครื่องสงบกิเลส, เป็นไปเพื่อปรินิพพาน ;

สัมโพธะคามิ สุคะตูปะเวทิตโต,

เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม, เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ ;

มะยันตัง ธัมมัง สุตฺวา เอวัง ชานามะ :-

พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว, จึงได้รู้อย่างนี้ว่า :-

ชาติปี ทุกขา,

แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์ ;

ชราปี ทุกขา,

แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์ ;

มรณะปี ทุกขัง,

แม้ความตายก็เป็นทุกข์ ;

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสापि ทุกขา,

แม้ความโศก ความร่ำไรร่ำพัน ความไม่สบายกาย

ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์ ;

อัปปิ เยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,

ความประสพกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์ ;

ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์ ;

ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์ ;

สังขิตเตนะ ปัญญาปาทานักขันธา ทุกขา,

ว่าโดยย่อ อุปาทานชั้นทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์ ;

เสยยะถิทัง,

ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ :-

รูปูปาทานักขันโธ,

ชั้นธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือรูป ;

เวทะนูปาทานักขันโธ,

ชั้นธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา ;

สัณญูปาทานักขันโธ,

ชั้นธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา ;

สังขารุปาทานักขันธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร ;

วิญญาณุปาทานักขันธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ ;

เยสัง ปะริญญาเย,

เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ เหล่านี้เอง,

ธรรมาโน โส ณะคะวา,

จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,

เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,

ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย เช่นนี้เป็นส่วนมาก ;

เอวังภาคา จะ ปะนัสสะ ณะคะวะโต สาวะเกสุ

อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ,

อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ย่อมเป็นไปใน

สาวกทั้งหลาย, ส่วนมาก, มีส่วนคือการจำแนกอย่างนี้ว่า :-

รูป อะนิจจัง, รูปไม่เที่ยง ;

เวทนา อะนิจจา, เวทนาไม่เที่ยง ;

สัญญา อะนิจจา, สัญญาไม่เที่ยง ;

สังขารา อะนิจจา, สังขารไม่เที่ยง ;

วิญญาณัง อะนิจจัง, วิญญาณไม่เที่ยง ;

รูป อนัตตา, รูปไม่ใช่ตัวตน ;

เวทนา อนัตตา, เวทนาไม่ใช่ตัวตน ;

สัญญา อนัตตา, สัญญาไม่ใช่ตัวตน ;

สังขารา อนัตตา, สังขารไม่ใช่ตัวตน ;

วิญญาณัง อนัตตา, วิญญาณไม่ใช่ตัวตน ;

สัพเพ สังขารา อะนิจจา,

สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง ;

สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ.

ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้.

เต (หญิงว่า : ตา) มะยัง โอตินณาม्हะ,

พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกรอบงำแล้ว ;

ชาติยา,

โดยความเกิด ;

ชรามะระณะ,

โดยความแก่ และความตาย ;

โสเกหิ परिเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อูปายาเสหิ,

โดยความโศก ความร่ำไรร่ำพัน ความไม่สบายกาย

ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ทั้งหลาย ;

ทุกโขติณณา,

เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั่งเอาแล้ว ;

ทุกขณะประเวธา,

เป็นผู้มีความทุกข์ เป็นเบื้องหน้าแล้ว ;

อัปเปเวนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกข์กชั้นธัสสะ

อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ.

ทำไฉน การทำที่สุุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้, จะพึงปรากฏชัด
แก่เราได้.

(สำหรับอุบาสก อุบาสิกาสด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภาคะวันตัง สาระณัง คะตา,

เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า

แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น เป็นสรณะ ;

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

ถึงพระธรรมด้วย, ถึงพระสงฆ์ด้วย ;

ตั้สสะ ภาคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง
มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,

จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มี
พระภาคเจ้านั้นตามสติกำลัง,

สา สา โน ปะฏิปัตติ,

ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย ;

อิम्मัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันทะกิริยาเย
สังวัตตะตุ.

จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

อริยธรรมา

[(นำ) หันทะ มะยัง อะริยะธรรมาโย ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยทรัพย์อันประเสริฐเถิด.

ยัสสะ สัทธา ตะถาคะเต อะจะลา สุปะติภูจฺจिता,
ศรัทธา ในพระตถาคตของผู้ใด ตั้งมั่นอย่างดี ไม่หวั่นไหว ;
สีลญจะ ยัสสะ กัลยาณัง อะริยะกัณตัง ปะสังสีตัง,
และศีลของผู้ใดงดงาม เป็นที่สรรเสริญที่พอใจ
ของพระอริยเจ้า ;
สังฆะ ปะสาโท ยัสสัตถิ อุกุญฺตญจะ ทัสสะนัง,
ความเลื่อมใสของผู้ใดมีในพระสงฆ์, และความเห็นของ
ผู้ใดตรง ;

อะทะพิตโทติ ตัง อาหุ อะโหมขันตัสสะ ชีวิตัง,

บัณฑิตกล่าวเรียกเขาผู้นั้นว่า คนไม่จน, ชีวิตของเขา

ไม่เป็นหมัน ;

ตัสมา สัทธัญจะ สีสัญจะ ปะสาทัง ธัมมะทัสสะนัง,

อะนุยุญเชถะ เมธาวิ สะรัง พุทธานะสาสะนัง.

เพราะฉะนั้น เมื่อระลึกได้ ถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่,

ผู้มีปัญญาควรก่อสร้างศรัทธา ศีล ความเลื่อมใส และ

ความเห็นธรรม ให้เนื่อง ๆ.

การสูตตคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ภาระสูตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาพระสูตตราว่าด้วยชั้น ๕ เป็นของหนักเถิด.

ภารา หะเว ปัญจักขันธา,

ขันธทั้งห้า เป็นของหนักเนื้อ ;

ภาระหาโร จะ บุคคะโล,

บุคคลแหละ เป็นผู้แบกของหนักพาไป ;

ภาราทานัง ทุกขัง โลเก,

การแบกถือของหนัก เป็นความทุกข์ ในโลก ;

ภาระนิกเขปะนัง สุขัง,

การสลัดของหนัก ทิ้งลงเสีย เป็นความสุข ;

นิกชิปีตฺวา คะรุง ภารัง,

พระอริยเจ้า สลัดทิ้งของหนัก ลงเสียแล้ว ;

อัญญัง ภารัง อะนาทียะ,

ทั้งไม่หยาบฉวยเอาของหนักอันอื่น ขึ้นมาอีก ;

สะสมลึง ตัณห์หัง อัပ္พุຍ်หะ,

ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้ กระทั่งราก ;

นิจฉาโต ปะรินิพพุโต.

เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนา ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ.

ภัทเทภรัตตคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ภัทเทภะรัตตะคาถาโย ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยผู้มีราตรีเดียวเจริญเถิด.

อะตีตัง นาน์วา* คะเมยยะ (* นาน์วา อ่านว่า นาน-นะ-วา)

นัปปะภักังเข อะนาคะตัง,

บุคคลไม่ควรตามคิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ด้วยอาลัย ;

และไม่พึงพะวงถึงสิ่งที่ยังไม่มาถึง ;

ยะทะตีตัมปะหีนันตัง อปัตตัญจะ อะนาคะตัง,

สิ่งเป็นอดีตก็ละไปแล้ว ; สิ่งเป็นอนาคตก็ยังไม่มา ;

ปัจจุปปันนัญจะ โย ธัมมัง ตตถะ ตตถะ วิปัสสะติ,

อะสังหิรัง อะสังกุปปัง ตัง วิทธา มะนุพฺรุธะเย.

ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าในที่นั้น ๆ อย่างแจ่มแจ้ง ;

ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน ; เขาควรพอกพูนอาการเช่นนั้นไว้.

อชเชวะ กิจจะมาตปปัง โภ ชัญญา มะระณัง สุเว,
ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำวันนี้, ใครจะรู้ความตาย
แม้พรุ่งนี้,

นะ หิ โน สังคะรันเตนะ มะหาเสเนนะ มัจจุนา,
เพราะการผิดเพี้ยนต่อมัจจุราชซึ่งมีเสนามาก ย่อมไม่มี
สำหรับเรา ;

เอวังวิหาริมาทาปัง อะโหรัตตะมะตันทิตัง,
ตั้ง เว ภัทเทกะรัตโตติ สันโต อัจจิกขะเต มุนิ.

มุนีผู้สงบ ย่อมกล่าวเรียก ผู้มีความเพียรอยู่เช่นนั้น,
ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันกลางคืน ว่า, “ผู้เป็นอยู่แม้เพียง
ราตรีเดียว ก็น่าชม”.

ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ

[(นำ) หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธวาทะปาฐัง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดพระโอวาทครั้งสุดท้ายของพระพุทธเจ้าเถิด.

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้, เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า :-

วะยะธัมมา สังขารา,

สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ;

อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,

ท่านทั้งหลาย, จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด.

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา.

นี่เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้าย ของพระตถาคตเจ้า.

ร่วมเจริญสมาธิภาวนา / สัจญญาณระชัง

รับพุทธศักราชใหม่ ๒๕๖๒

บทสวดมนต์รับพุทธศักราชใหม่ ๒๕๖๒

มนต์ ๖ : หน้า 133

มงคลสูตร

[(นำ) หันตะ มะยัง มังคะละสุตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย สวดคาถาว่าด้วยมงคลเถิด.

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง

ในสมัยหนึ่ง พระอานนท์เถระเจ้า ได้สดับมาว่า

ภะคะวา สāvattiyā vihareti chetavane anāgā

piṇṭhikāssa ārahame

พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จประทับอยู่ในพระเชตวันาราม

ของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ในกรุงสาวัตถี

อะถะ โข อัญญะตารา เทวะตา

ครั้งนั้นแล เทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง

อะภิกกัณตายะ รัตติยา, อะภิกกัณตะวัณณา

มีรัศมีงามยิ่ง เมื่อราตรีปฐมยามผ่านไปแล้ว

เกาะลกะปั้ง เขตระวาง โองาสัตว์

ยังพระเซตวันทั้งสิ้น ให้สว่างไสวทั่วแล้ว

เยนะ ภาคะวา เตนุปะลังกะมิ

ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า จนถึงที่ประทับ

อุปะลังกะมิต์วา ภาคะวันตัง อะภิวาทัตถ์วา เอกะ

มันตัง อัญญาสิ

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้ว

ยืนอยู่, ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทวะตา, ภาคะวันตัง คาถา

ยะ อัชฌะภาสิ

แล้วได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ

หมุ่เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก

มังคะลานิ อะจินตะยุง, อากังขะมานา โสตถานัง

ผู้หวังความสวัสดิ ได้พากันคิดถึงมงคล คือเหตุให้ถึงความ
เจริญทั้งหลาย

พรัหมังคะละมุตตะมัง.

ขอพระองค์ จงตรัสบอกมงคลอันสูงสุดด้วยเถิด ดังนี้

(พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสตอบว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง

การไม่คบคนพาลทั้งหลาย

ปณทิตานัญญจะ เสวะนา

การคบบัณฑิตทั้งหลาย

ปุชา จะ ปุชะนียานัง

การบูชาคนที่ควรบูชา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ

การอยู่ในประเทศอันสมควร

บุพเพ จะ กะตะปุญญะตา

ความเป็นผู้มีบุญอันกระทำไว้แล้ว ในกาลก่อน

อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ

การตั้งตนไว้โดยชอบธรรม

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ

ความเป็นผู้เรียนรู้มาก, การมีศิลปวิทยา

วินะโย จะ สุลิกขิตโต

ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยดี

สุภาสิตา จะ ยา วาจา

การพูดแต่วาจาที่ดี

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

มาตาปิตุอุปภูฏานัง

การบำรุงบิดามารดา

ปุตตะทาร์สสะ สังคะโห

การสงเคราะห์บุตร, การสงเคราะห์ภรรยา

อะนากุลา จะ กัมมันตา

การเป็นพนักงานไม่คั่งค้าง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ทานัญญจะ ธัมมะจะรียา จะ

การให้ทาน, การประพฤติธรรม

ญาตะกานัญญจะ สังคะโห

การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย

อะนะวัชชานิ กัมมานิ

การทำงานที่ปราศจากโทษ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

อาระตี วิระตี ปาปา

การงดเว้นจากความชั่ว

มัชชะปาณา จะ สัญญะโม

การละเว้นจากการดื่มน้ำเมา

อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

การไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การะโว จะ นิวาโต จะ

การมีสัมมาคารวะ, การอ่อนน้อมถ่อมตน

สันตภูริ จะ กะตัญญูตา

มีความสันโดษ, มีความกตัญญู

กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

การฟังธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๕ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา

มีความอดทน, ความเป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย

สะมะณันญจะ ทัสสะนัง

การพบเห็นสมณะ คือผู้สงบระงับ

กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา

การสนทนาธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พันธ์มะจะริยัญจะ

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส, การประพฤติพรหมจรรย์

อะริยะสัจจาทัสสะนัง

การเห็นอริยสัจทั้งหลาย

นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ

การทำพระนิพพานให้แจ้ง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พญูฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ

จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งแปด

อะโสกัง วิระชัง เขมมัง

จิตไม่เศร้าโศก, จิตหมดธุลีคือกิเลส, จิตถึงความเกษม คือ

ปลอดจากโยคะกิเลสทั้งปวง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

**เอตาทิสานิ กัตวานะ สัพพัตถะมะปะราชาชิตา สัพพัต
ถะ โสตถิง คัจฉันติ**

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พากันปฏิบัติมงคลธรรม

เครื่องให้ถึงความเจริญเช่นนี้แล้ว ย่อมเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้

ข้าศึกทุกหมู่เหล่า ย่อมถึงความสวัสดิ ในที่ทุกสถาน

ในกาลทุกเมื่อ

ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ.

ข้อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

เหล่านั้น ด้วยประการฉะนี้แล.

ธัมมคารวาทิกาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมะการะวาทิกาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาแสดงความเคารพพระธรรมเป็นอาทิเถิด

เย จะ อะตีตา สัมพุทธา เย จะ พุทธา อะนาคะตา,
โย เจตะระหิ สัมพุทโธ พะหุณนัง โสกะนาสะโน,
พระพุทธรเจ้าบรรดาที่ล่วงไปแล้วด้วย, ที่ยังไม่มาตรัสรู้ด้วย,
และพระพุทธรเจ้าผู้ขจัดโศกของมหาชนในกาลบัดนี้ ด้วย ;
สัพเพ สัทธัมมะคะรุโน วิหะริงสุ วิหาติ จะ,
อะถาปิ วิหะริสสันติ เอสา พุทธานะธัมมะตา.
พระพุทธรเจ้าทั้งปวงนั้น ทุกพระองค์ เคารพพระธรรม
ได้เป็นมาแล้วด้วย, กำลังเป็นอยู่ด้วย, และจักเป็นด้วย,
เพราะธรรมดา ของพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย เป็นเช่นนั้นเอง.

ตัลมา หิ อัตตะกาเมนะ มะหัตตะมะภิกังขะตา,
สัทธัมโม คะรูกาตัพโพ สะรัง พุทธานะสาสะนัง.

เพราะฉะนั้น บุคคลผู้รักตน หวังอยู่เฉพาะคุณเบื้องสูง,
เมื่อระลึกได้ถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่,
จึงทำความเคารพพระธรรม.

นะ หิ ธัมโม อะธัมโม จะ อุโภ สะมะวิปากิโน,
ธรรม และ อธรรม จะมีผลเหมือนกันทั้งสองอย่าง หามิได้ ;
อะธัมโม นิระยัง เนติ ธัมโม ปาเปติ สุกะติง.

อธรรม ย่อมนำไปนรก, ธรรม ย่อมนำไปถึงสุคติ.

ธัมโม หะเว รักขะติ ธัมมะจาริง,

ธรรมแหละ ย่อมรักษา ผู้ประพฤติธรรมเป็นนิจ ;

ธัมโม สุกิณโณ สุขะมาวะหาติ,

ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้ตน ;

เอसानิสังโส ธัมเม สุกิณโณ.

นี่เป็นอันสงฆ์ ในธรรมที่ตนประพฤติดีแล้ว.

โอวาทปาติโมกขคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง โอวาทปะปาติโมกขะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาโอวาทปาติโมกข์เถิด.

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,

การไม่ทำบาปทั้งปวง ;

กุสะลัสสุปะสัมปะทา,

การทำกุศลให้ถึงพร้อม ;

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง,

การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ ;

เอตัง พุทธานะสาสะนัง.

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

ขันตี ประระมัง ตะโป ตีติกขา,

ขันตี คือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง ;

นิพพานัง ประระมัง วัตันติ พุทธา,

ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง ;

นะ หิ ปัพพะชิตโต ประรูปะฆาตี,

ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ถือว่าเป็นบรรพชิตเลย ;

สะมะโณ โหติ ประรัง วิเหฐะยันโต.

ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ถือว่าเป็นสมณะเลย.

อะนุปะวาโท อะนุปะฆาโต,

การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย ;

ปาติโมกเข จะ สังวะโร,

การสำรวมในปาติโมกข์ ;

มัตตัญญูตา จะ ภาตตัสมิง,

ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค ;

ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง,

การนอน การนั่ง ในที่อันสงบ ;

อะธิจิตเต จะ อาโยโค,

ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง ;

เอตัง พุทธานะสาสะนัง.

ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

อุทติสสนาธิฏฐานคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง อุทติสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยการอุทิศและอธิษฐานเถิด.

(บทที่ ๑) หน้า 77

อิมิณา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยบุญนี้ อุทิศให้

อุปัชฌายา คุณุตตารา อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ

อาจะริยุปะการา จะ แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน

มาตา ปิตา จะ ญาติะกา ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ

สุริโย จันทิมา ราชา สุรย์จันทร์ แลราชา

คุณะวันตา นะราปี จะ ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ

พรัหมะมารา จะ อินทา จะ พรหมมาร และอินทราช

โลกะปาลา จะ เทวะตา ทั้งทวยเทพ และโลกบาล

ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ ยมราช มนุษย์มิตร

มัชฌัตตา เวริกาก็ จะ เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ

สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ ขอให้ เป็นสุขสานต์ ทุกถ้วนหน้า
อย่าทุกข์ทน

บุญญานิ ปะกะตานิ เม บุญมอง ที่ข้าทำ จงช่วยอำนาจ
ศุภผล

สุขัง จะ ติวัง เทนตุ ให้สุข สามอย่างสิ้น

ชิปปัง ปาเปณะ โวมะตัง ให้ลูถึง นิพพานพลัน

(บทที่ ๔) หน้า 80

อิมินา บุญญะกัมเมนะ ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ

อิมินา อุททิสเณะ จะ แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์

ชิปปาหัง สุละเภ เจวะ เราพลันได้ ซึ่งการตัด

ตัณหาพาทานะเฉทะนัง ตัวตัณหา อุปาทาน

เย สันตानะ หินา ธัมมา สิ่งชั่ว ในดวงใจ

ยวาระ นิพพานะโต มะมัง กว่าเราจะ ถึงนิพพาน

นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ มลายสิ้น จากสันดาน

ยัตถะ ชาโต ภาเว ภาเว ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด

อุชฺฐจิตตัง สะติปัญญา มีจิตตรง และสติ ทั้งปัญญา

อันประเสริฐ

สัลเลโข วิริยฺมहिณา พร้อมทั้ง ความเพียรเลิศ เป็น

เครื่องขุด กิเลสหาย

มารา ละกัณฺตุ โนกาสัง โอกาส อย่าพึงมี แก่หมู่มาร

สิ้นทั้งหลาย

กาตฺถญจะ วิริเยสุ เม เป็นช่อง ประทุษร้าย ทำลายล้าง

ความเพียรจม

พุทฺธาติปะวะโร นาโถ พระพุทธผู้ บวรนาถ

ธัมโม นาโถ ะรุตตะโม พระธรรมที่ พึ่งอุดม

นาโถ ปัจเจกะพุทฺโธ จะ พระปัจเจก กะพุทธสม-

สังโฆ นาถตตะโร มะมัง ทบพระสงฆ์ ที่พึงผยอง

เตโสตตะมานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพนั้น

มาโรกาสัง ละภันตุ มา ขอหม่อมาร อย่าได้ช้อง

ทะสะปุญญานุภาเวนะ ด้วยเดชบุญ ทั้งสืบป้อง

มาโรกาสัง ละภันตุ มา อย่าเปิดโอ กาสแก่मार (เทอญ).

“ผู้เป็นอยู่แม่เพียงราตรีเดียว ก็น่าชม”